



## Yo te creo

**Títol original:** *On vous croit* (AKA: *We Believe You*) **Direcció i guió:** Charlotte Devillers, Arnaud Dufey **País:** Bèlgica **Durada:** 78 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Myriem Akheddiou, Laurent Capelluto, Ulysse Goffin, Adèle Pinckaers... **Música:** Lolita Del Pino **Fotografia:** Pépin Struye **Distribuïdora:** Karma Films **Estrena a Espanya:** 27/03/2026

**Pendent de qualificació**

**Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítols en espanyol**

### SINOPSI

Avui és un dia decisiu. L'Alice compareix davant d'un tribunal per defensar la custòdia dels seus dos fills. Al seu costat, el pare persegueix exactament el mateix. En una audiència on no hi ha marge per a l'error, la justícia haurà de decidir què és el millor per als menors i dictar sentència. Per això caldrà escoltar-los a tots i considerar cada punt de vista. Però com distingir la veritat de la mentida quan tots dos asseguruen actuar pel bé dels seus fills? (Karma Films)

### CRÍTICA

**17/02/2025 - BERLINALE 2025: Charlotte Devillers i Arnaud Dufey presenten un retrat d'una mare que s'enfronta a la justícia mentre intenta protegir el seu fill**

*On vous croit*, d'Arnaud Dufey i Charlotte Devillers, s'ha estrenat a nivell mundial a la nova secció Perspectives de la 75a Berlinale, dedicada als primers llargmetratges de ficció. Aquesta projecció marca el retorn a Berlín del cineasta belga Dufey, que ja va presentar el seu curtmetratge *Un invincible été* a la secció Generation l'any passat. En canvi, per a Charlotte Devillers, infermera de professió, aquest és el seu primer projecte cinematogràfic, però la seva àmplia experiència treballant amb joves i famílies afectades per l'incest i els abusos sexuals no ha fet sinó contribuir significativament a l'enfocament narratiu adoptat pel duo de cineastes.

*On vous croit* comença amb l'arribada de l'Alice (**Myriem Akheddiou**) i els seus fills (**Ulysse Goffin** i **Adèle Pinckaers**) al tribunal. El primer que ens transmeten les seves cares és que estan a punt del col·lapse, a punt de trencar-se. Tenen una cita amb la jutgessa de família, i aviat comprenem la situació, que gira al voltant de la incomprensió de la mare davant l'aparent indiferència del sistema judicial i la desesperació dels dos nens, atrapats en un cercle viciós en què se'ls obliga a repetir una vegada i una altra els mateixos fets. Tots tres han estat convocats a petició del pare (**Laurent Capelluto**), que qüestiona el comportament de la mare i desafia el seu dret de custòdia. L'espera prèvia a l'audiència il·lustra la brutalitat sistèmica d'una institució que els obliga a compartir la mateixa sala amb un pare que aviat serà assenyalat com el violador. Es fa tot el possible per atorgar valor probatori tant als seus testimonis coherents i el pes de les paraules com a les patologies del fill. El procés continua intensificant-se a mesura que avança la pel·lícula, fins que el temps quotidià sembla aturar-se en el moment en què són cridats a l'audiència al despatx de la jutgessa. Un darrere l'altre, els advocats dels nens, del pare i de la mare, i després el mateix pare, prenen la paraula, fins que finalment se li permet parlar a l'Alice, la mare. Aquesta concessió no seria possible si no fos per la ficció, que l'enquadra en primer pla, com un acte de reparació, un espai protegit on, finalment, estan obligats a escoltar-la detingudament.

Perquè és la qualitat de l'escolta el que la pel·lícula posa en dubte, i ho fa amb caràcter general. Primer, mostrant sovint els personatges escoltant —especialment a l'Alice—, deixant que l'acció i el discurs es desenvolupin fora de càmera. Després, imposant les paraules de l'Alice, atorgant-los la plena atenció que només la gran pantalla pot brindar i adaptant-se al temps real d'un testimoni al tribunal. I, finalment, evitant que els nens hagin de tornar a reproduir el trauma a les seves ments en tornar a explicar la seva història una vegada més per a benefici de la ficció, ja que cada repetició constitueix una forma de reviure la violència soferta.

Amb una encomiable economia de mitjans (la pel·lícula s'ha realitzat en el marc del programa de produccions lleugeres del Centre de Cinema i Audiovisual de la Federació Valònia-Brussel·les), *On vous croit* centra la seva atenció en l'essencial, que no és altra cosa que l'obertura d'un espai per a testimonis incòmodes però fonamentals per comprendre la problemàtica al voltant de l'incest i l'abús sexual. La pel·lícula, que està impulsada per interpretacions impecables (l'actuació de Myriem Akheddiou és tan subtil com poderosa, en contrast amb l'habilitat oratòria dels advocats, interpretats per professionals reals) i una posada en escena eloqüent (en què el tribunal de cristall simbolitza la violència del sistema que corfereix les famílies), atorga a les paraules el seu ple significat i aprofita tot el poder de la ficció per encarnar i generar identificació, oferint així a l'espectador una experiència veritablement transformadora.

Aurore Engelen - cineuropa.org